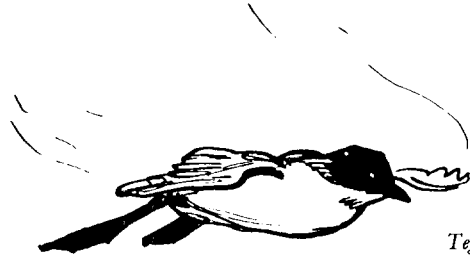
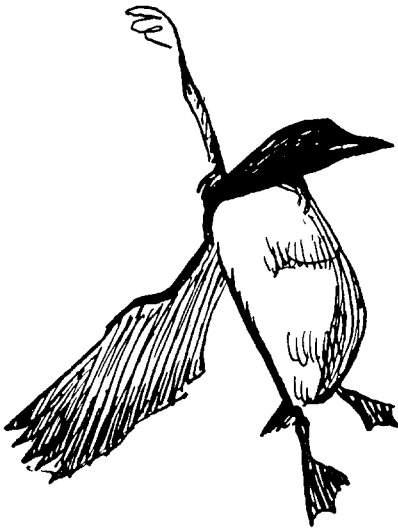

Ikke nok at modtage - der skal også handles

Aqqaluk Lynge, landsstyremedlem, IA

Tegning: Jon Fjeldsø.

Da Landsstyreformanden på vegne af Grønlands Hjemmestyre i november 1986 modtog Verdensnaturfondens Naturpris på 250.000 kr, var der fuld enighed om, at pengene skulle anvendes til en nærmere undersøgelse af lomviernes status og livsvilkår i Grønland, specielt i Uummannaq og Upernavik kommuner.

Efter at de fleste af Grønlands lomviebestande gennem en lang årrække er gået stærkt tilbage i antal — især på grund af et for stort jagttryk i vintermånederne langs sydvest Grønland og i sommermånederne ved yngleområderne i den nordlige halvdel af vestkysten — var man fra udenlandsk såvel som fra Hjemmestyrets side nået til klar erkendelse af, at nu måtte der gribes ind hurtigt og effektivt, hvis ikke denne vigtige fangstresource skulle forsvinde fra klippehylderne i Upernavik kommune, sådan som det allerede er sket i Uummannaq.

I sommeren 1987 har fagfolk fra Canadian Wildlife Service, fra Verdensnaturfonden i Canada og England og fra Zoologisk Museum i København arbejdet for Hjemmestyret i Upernavik-området for i nært samarbejde med lokale fangere, bygderåd og kommunalbestyrelse at vur-

dere lomviernes nuværende situation ved de forskellige kolonier.

Disse folk har ydet et fremragende stykke arbejde, og det er værd at notere sig, at der i lokalbefolkningen i udpræget grad var forståelse for at være med til at løse de akutte problemer, der er åbenbare for alle, der interesserer sig for lomvierne og deres fremtid.

Der skal handles

Det er ikke nok at modtage en sum penge og bruge dem til at beskrive den nuværende situation i området. Man må også handle! Derfor fremkom min afdeling for naturforvaltning med et forslag til reviderede jagt og fredningsregler for fugle, herunder lomvier. Dette forslag fremlagde jeg for Landstingets fredningsudvalg.

Forslagets forsøgte at tilgodese fangernes faktiske og helt legitime behov for en fortsat lomviejagt, dog under forudsætning af, at fangsten må respektere fuglenes behov for fred i yngletiden og må balancere med, hvad bestandene kan tåle af jagttryk. Dette er anerkendt og yderst rimelige vilkår at stille ved udnyttelse af en hvilken som helst levende ressource, vi har her i landet.

Fredningsudvalget behandlede det fremlagte forslag meget grundigt og

seriøst og delte ganske åbenbart opfattelsen af, at nu skulle der tages et initiativ.

Fredningsudvalget indstillede derfor i fuld enighed til Landstinget mit forslag til vedtagelse med nogle få, men ikke grundlæggende ændringer.

Det er absurd

I det materiale som blev omdelt til Tingets medlemmer før debatten i salen, var der en meget grundig gennemgang af hele problemsstillingen med hensyn til fuglebestandene, især lomvierne. Desuden var der en statusoversigt for alle de største lomviekolonier i Upernavik og Uummannaq kommuner. Heraf fremgik det med al ønskelig tydelighed, at situationen er katastrofal de fleste steder.

At fredningsudvalgets arbejde så i den grad underkendes ved debatten i salen forekommer mig fuldstændig absurd og at det resulterer i en udsættelse af hele fuglesagen er yderst beklageligt. Jeg kan efter Landstingets beslutning om ikke endnu at gøre noget ved lomvie-situationen — trods klare meldinger om nødvendigheden for at gøre det modsatte — kun konkludere, at Grønlands folkevalgte forsamling ikke har kunnet leve op til den moralske og jagtetiske forpligtelse til øjeblikkelig handling.